О самота зелена, ніжно жадана,
Від гомону далека людського!
За нами в неї двоє чад божественних
Іде: вино й любов, о Лідіє!

Ах, як сміється у прозорім келиху
Ліей в своїй довічній юності!
Як у твоїх очах, осяйна Лідіє,
Любов говорить тріумфуюча!

В альтану сонце заглядає скрадливо;
Рожево у моїм ламається
Воно кришталі і тремтливим золотом
В твоїм мигтить волоссі, Лідіє.

В твоїм волоссі чорнім, біла Лідіє,
Троянда тихо в'яне, бліднучи;
В моєму серці сум солодким розпливом
Пригашує любові полум'я.

Скажи: чому в цей вечір огнесяючий
Зітхання тайні морю вириваються?
Які, про що пісні, осяйна Лідіє,
Співають між собою пінії?

Поглянь: горби простерли руки з тугою
До сонця, що пливе за обрії;
Вкриває сонце тінь: вони останнього
Цілунку в нього просять, Лідіє.

Тінь гусне, і цілунків я проситиму
Твоїх, Ліею, боже радості!
Твоїх очей проситиму я, Лідіє,
Коли Гіперіон закотиться.

Вниз котиться і час. О рожевіючі
Уста, ви — цвіт душі! Розкрийтеся!
О цвіте прагнений, подай же келих свій!
О руки любі, розхилітеся!

---

* Час минає (латин.).